

Tveim dögum síðar fór maturinn til himnar fyrir ídju símar og hjáti eig alcala.

Stórnun síðar tók yfir maturinn eftir stórn skulu sta tólu á einni manni ús og spyr hvort þú getur selti. Þingvarjannum, sem nú lita við tvö eru sínu þingur af holti yfir því að vera orðin heilbrigður, datt elsi í þing at leyfa því að hann hefti þessu svoða dýrasta hjálp á vordur Samleyar La hátt og segir yfir manni minn og allum viddöldum alla sögna einu og þeim getala til. Sérstaklega þótti honum vort nu þátt að þátt sparakk fyrir á einni, því þegar þátt sparakk fyrir" sagði hann, nið og einföldu islega, "fann og svo gloggt og greinilega hvernig djöfulinn fór út úr höfðinu á mér — þetta var til árið 1901! —

Ívöld hvegraja fyrir Krabba og Kvemþólk!

Þorgin Turin (Torino) stendur norðarlega á Ítalíu, þar sem áin Dora Riparias rennur í ána Po. Þorgurbúar eru um 350.000 að tólu og var áður fyrrum (þangað til 1861) höfuðborg Sardíu eyjar og (þangað til 1865) Rómungu setur og stjórna ráð setur Ítalíu. Hlín kemur þó nið og við veraldar sögna og viðburða þeir er þar höfu gjörnt fram á vora daga, enda er Þorgin einhver þin þegussta og frögasta í vordur löndum. Metat annara stórhípa í borg þessari má nefna 40 Kirkjuna, Rómungshöllina, Rómungu botkhlöðuna, Hallar gardana, dýra gartanas (þar sem þinghúsið var áður) fjölliða skólum frá 1713, háðhera samfundana frá 1665 og átal skólakús og skólanir fyrir manna allum stéttum sem oflangt yfir upp að telja. Þátt er því eptirtektar vort, að saga sé er hér fylgir, þar fram í borg þessari og þáða nálogum tímum. —

Í þann átt þess 1901 byrjað eftirfylgjandi saga í blóðum frá Turin á Ítalíu um magnaða draugagang í húsi nokkru í Bava góhúmi í Turin. Vísindumatur notkur, Bartolomeo Finnuró að nafni býr í húsi þessu með komu

sinni og syri þeirra, upptömmum. Uppá yfir tólu. Lúttinni eru herbergi notkur, þar á metat síe þerbergi fottessino og er gengid upp á loftid um liliun timur. Stiga sem stendur við eina hlid eldhússins, en við aðra hlid eldhússins eru tvö herbergi með vortum og bekkjunum, tilafnota fyrir viddkjeta memina: til at stjaja á og drepka vid. Finnuró þessi er viddmatar mikill og þar hann heimann þinn tudeys morguninn 3. janúar (í fyrra) til vortu út á Pancalíere. Þegar hona hana og sonur þeirra voru niðkominn í festur um föstud. morguninn, heyrdu þann einhver ógnar-toti og hávada, líkast því sem morglós og flóskur voru at brotna frammi í öðru herbergjunum sem er vid hlidina á eldhúsinu. Þann fóru þeir fram, til at góla at, hvað um vori at vora, og sáu þá, at glós, flóskur og annat glerdan, lá hringid og þar um herbergid, allh mol brotid og stekmitt. Þann urdu alveg forvída og stáldu ekkat í því hvernig á þessu góli státtid; enginn matar sás, ennert annat hefti gengid úr lagi, svo séd yfidi, dýrmar á húsinn og herbergjunna voru lokadad, eins og þann átt voru og þlyggarnir óþreyftir. En á modun þann stóðu þannu agndofa af undrun yfir því hvernig í dauðunum á þessum ástökunum góli státtid, leygudu þessi óstíljant. undur aptar at gera varh, vid sig, í herbergjunum sem þann stótu í: Húsid státt og nófradi, eins og þátt at ladi á þeirri og þeirri stundunni at þrygja niður, líkast því at þátt stjálfti vori; stólar, vort, eldhúsgagn og ýmiot. annat hringladi hvað niman um annat, flang og rentist úr einu horninu á herbergjunum í annat all; þeir og um þátt niðgittin og mol brotnadi, þátt natan frá gólfu og upp í manni eta út í veggina, met svo miklu stórkli og hávada, sem ekkat er mun at leyfa. Frá þinnu fjell í om egin á gólfid — enda nið og veit byggd á heilsunni áður, — en sonur þennar hljóp í dauðans oflodi, met óndina í hálsinnu, náblókun í framann, út á stólið til at hella á hjálp. Notkurinn manni hlupu þegar til at sjá hvað um vori at vora og komu nið og fljótt til at sjá húsagagnin dansa um herbergin, en notkur síðar trakti því samblaug. Nú var tímritad til húsþóndans og hann lálum vidu hvernig leid heima hjá honum; brá hann vid húsþóndala og þann heim síðari hluta dags. Þegar hann var kominn heim, leygudu þessi stökunum loki at niðun: Övirkhallarnir, Rómungar

og omur eldhúsgögn in eiri ylatinn, tók sig sjálf upp
af mógnum sem þá heldi á og þau. hvað innan um
annat af úti veggina, mat þrjú afli at þat ymsta
beugladið allt á brotnaði svo, at þat varð gjórsamt.
vriðh. Stolarinn fóru at dansa sem fyr og ljósa stjóri.
sinn, mjög í for og jalleger, flangi hendingstasti, eins og
hönnum vori fleyp of ósynsgeri hendi, rétt þjá egr-
num á dyra vardi hús síns, sem hafði forvitna at ma-
þetta eins og aðrir. Ofan frá svefuherbergjumnum
uppi á loftinum kom allt í einum hlyttum all af dot-
húsgögn, fatnaður, sonur þot, stór og annat laus-
leyp dundraði niður stígum, með þeim vöðulegasta
hávara og strolka, sem erki er unnt at leysa, rétt ein
og húsid vori fullt af ljósgumarsidi í eldsvoda eru
ogustu soningjum sem voru at myndja húsid.
þegar þessum látum limbi, tókst Tumeris lotas,
með hjálp aðkomunnanna, at koma dalitlu lagi
á í húsinn aptur. Þiltur notatur, sem gjórdi lítið
in þessum viðburðum, of þot þann held at einhver
matarhlypti at vera í húsinn at uppi á loftum
og vori at leisa á fólkið með þessum gaura gangi,
þot uppi á loftid og lét þattinn sinn á enaga í eld-
húsinn og sagði mu leid: „mér þatti gaman at sjá
hvort andarnir hreyfa við þattinn minn, með
en og þreyð mér uppi á loftid at steggnast mu.“
En þegar þann kom ofan aptur, an þess at vörða nota-
uns var, er gefid góti gnum mu at þetta stafati of
manna völdum, stladi þann at fara þatt sinn þadan
sem þann lét þann, en þann þann þann lotas eftir
langa leit í svadinn.
Um kvöldid stladi Tumeris og þot þann at fara
at þatta og vonadi at allt vori in línu, en þá þot húsid
at stjálfa og nota aptur og in vart hávatinn meiri en
völdum sinni fyrri. Of á laugar dags morguninn,
þegar þessu held áfram, þot Tumeris at vörða vöðulegur
og hreddur við gaura ganginn og sendi in mat ræðna
granna sinna eftir þessum til at leggja leessu
sína yfir húsid. Þresturinn sendi aðstodur þrest sin
en aðara en þann þatti lotid herra lestri sinnum og
söringjum, tókst vörða vatni á hlutinn í húsinn
og á gólfum uppi og niðri, dath vinflassu, sem stó

á loftinu, niður fyrir þot þann, at brotnaði þot stladi.
Þann tók þann uppi aptur og setti þann á loftid, en þá
hafst þinn uppi, eins og þinn vori þerinn með ósyni egru
hendi og stengd ist niður fyrir þot þann og þot
í mola. Aðstodur þrestinn varð erki mu tel,
hristi höfundid og geta, leutu í lein þessandi.
Þrátt fyrir til hlutum loy egrunnar og all þessum
eig ád til at þomast eftir orsökunum, held þessum
látum fram ein mu hús og vörða á vörði og vörði.
Þessu sinni voru 2 loy egru þjónad staldur í húsinn,
vita þeir þá erki fyrri til en einu í Tóllinn þessum
framant at þeim og sendist í hendingstasti á milli
þeirra ut at vagnunum og brotnaði í mola. Þessu
vöðulu þinnar mörgu þagur, sem stótu í blótunum
hvat eftir annat mu þessu ávenjulegu atvort, at-
huggu þinn þess þessu há strolakemara og nátturu
þessins Cesare Lombroso og þot þann þot at þann þann
húsid mjög grandgöfi egru, eins og vörða matti
af eltum nátturu þessins og vörða manni. Af
þann þessum sinnum reist þessum þannig í
linaritinn „Archivio di Psichiatria“: „Eg þot í
myrkri niður í vinkjallanum og þessu hávara, lét-
ast þot sem glos og flóttur vörða at brotna og þann og
þot strolka at þotunum á mér. Þess þessu þatti
flóttunum vörða atvort á þyllur. Í niðrum þjallar-
annum stótt vort og þessu og 6 kerta þot og setti þann
á vortid í vörðum at undrin unundu hotta er bioti,
en þat var þvort á móti. Á gólfum stótu 3 flóttur
og vörða þot mu koll, eins og einhver þessu við þot með
þingrinum og brotnaðu þot allar rétt þjá vortinn.
Þessu at vörðum vörðum, at egru þessu vörða í lofti, tók og
eitt kertið og lépti um allar þjallarann, þessu þatti
á flóttunum í þessum og sá at egru þessu vörða at
þata mu neith band at vörðum, er stóti í sambandi
við þot at annat og völdid góti hreyfingunni.
Vorturinn minúttum síðar losnuðu 2, síðan 4, svo
2 flóttur aftur in annari og þessu þyllur og dultu
við þotunast síður á gólfid eins og þot vörða þessu
ar in þessum og brotnaðu 6 af þeim svo og sá
með egru egrum, at eins 2 vörða brotnar. Þessu
til þessu þessu stundar síðar dultu 3 flóttur in

úr af þessu heftunni og brotnuðu. Þegar ég fór út úr
Kjallarannu heyrði ég at flóttur dattu niður og
brotnuðu, en ég varð einastís var er gefid og liqum
um at neitt vori hér at haft af manna völdum.

— Þá er annars undarlegt, at fyrirburðir af
þessari tegund skuli ní vera farnir at gera vart við
sig, fyrirburðir, sem staðfestir eru af höfða áreitun-
legustu manna, þar sem lidir eru mestum 200 ár
svo, at engum hefur fundist á lördi til at athuga þá
neitt nákvæmlega og ekki trúi at neitt á þá, vagnafers,
at þat hefur verið þinn loqui kletti manna þessins
staðinnir á upplýstun, sem þó st háfa orðid þessins
varir. Þá er ekki svo at stílla, at menn hafi ekki
orðid varið við neitt þess þessar fyrri, en af lördum
mennirnir háfa leitt þat hjá sér og ekki trúi at þat, þá
hefur almenningur leitt þat hjá sér og ekki vikið
hverju hann hefur átt at trúa um þat. En er
þessir undurdir staðfestir og athugðir nákvæm-
en þrátt fyrir þat mun þessir brátt falla í gleymstun
er menn vildu víst niðir til örma, at sem minnst
vori gjört úr þeim, af lördum mennirnir urðu þá ní
ekki þessir á at halda þeim saman og 9 eum saka
þá nákvæmlega.

Þvíg laustlega þýtt, en í engu ýtt, af 18.

Svarir

Þvídi notkur í Saxlandi hafði heyrð 2 grísir frá Bohem
en loyði ekki híd loyðna innflutninggjald, nema fyrir
annan þeirra. Einhverjir þemningjar háus stöngu þat samt
at honum, at hann mundi sja von á heimsetun tollþjónanna,
er mundu ofla sér at þannaka hjá honum. Þvídi stíplidvadan
á sig stóð vort, og var ní í standandi vandræðum með, hvar
hann gæti falið annan grísinn áður en tollþjónarnir komu.
En neyðin þemur natði þom at gefinna: "Hann kleeppur
móttun hús og heppir þar þann vagn, leggur grísinn
og breidur vandlega ofan á hann. Þegar tollþjónarnir komu
inn, er löndi í óða öm at vaggja vöggum og raula vögg-
vinnu við þróganum. Þeir óþýga honum ní at vera viðskaddur
þannsóttinn, en þar heldur ofan at vaggja og þer

þat vort, at hann megi ensifara burbu frá blessuðu
þarinn, þat þat er svo veitt. Einu tollþjónnum leyfði
þá til at passa þannid fyrir hann á matun á rannsótt-
inni standi. Þvídi þýggur þat, en lidur þetta góðkublað
at vaggja úr hegl og góðilega og um framallt at þetta ann-
ofur af þarinn, þat blessaður annungum yrdi máttle
ovo kreddur, ef hann séi ókunnlegan mann hjá sér, at
þat góði ríðid á honum. Tollþjónnum lofadi alla fögru má
þat, íest niður og tekur til at vaggja hegl og góðilega og
raula þessa góður vöggvinnu, kóvög rugga, lítu þóttin kugga.
Á matun leita þelagar þaus apður á þate og af fram um all þúsíð,
er finna náttúrl. ekki þat sem þeir stludu. Hóttum dógum
vitur semli löndi tollþjónnum blóðmóir úr þróganum; vitar-
þemningaróttur fyrir þat, hvar góð þannsóttin hann lefði vort.

Þýtt af 9.

Smaltri

Þegar fyrsta gúfustrip kom til Shetlands eyjanna
þar svo til, at sjómenn þeir voru eitthvát at deylt at
netum einum þar ná vept, sem stíplid lá á þóttin
þat þeim heldur en eann í þeim, er gúfustripid þessat
til brottfarar og þat þat samfordir um, at þat sleppi
at vera þinn eivasti lidur, kljómur" og at ní vort dóno-
dagar þemum. Vortur þá áðrum þessir þat fyrir, at hann
þekur upps þaukinn sinn, þekur deylt og í nefid,
rekkir laugsmanni einum þaukinn og segir: "Kenna
þó!" En stulur ní þá okkur vel í nefid í seinasta
sinnu kenna megin; vort þá um þat þóttin er eann þannar
fyr en "þimmumegin"!

Einu sinni var maður notkur á gangi um götum í borg einni;
nefid þonum var ákaflega stótt, svo at þeim, sem fram hjá gangi
vort því stíplid á hann. En enginn var jafn ósvifinn, sem
þona notkur, er stanzati þá um þetum fyrir framum þann,
til þess at gæta skotad þann einu og þann lepti til; maðurinn
stanzati leka, þótt um nef sér, milli þunnal þingurs og sleiki-
þingurs, en ní þat til klettur og sagdi um leid: "Þessa þá,
þona gótt, getid þer ní þomist fram hjá?"

Þýtt af 8. og 9.

Þessir og ábyrgdar m. (!). Jontasson